

Haabet om, at naar det andet høje Ting sidder af Ansvar for et Forslag forelagt af Regeringen og vedtaget her, vil det andet høje Ting dog vel indlade sig paa en virkelig Realbehandling deraf, ligesom det synes at være Tilfældet med Kriseværnsloven, selv om det, der er fremsat fra den Side, endnu — som jeg ogsaa udtalte i Gaar — er ganske utilfredsstillende, set fra vor Side. Jeg vil dog antage, at en positiv Forhandling om Forslaget vil man vanskeligt kunne unddrage sig. Derfor vil jeg naturligvis ikke i mindste Maade i dette Øjeblik udtale mig om de Antydninger, der blev fremsat fra Partiet Venstres ærede Ordfører om, at man kunde tænke sig en Ordning paa Grundlag af Hjelpekasseloven. Men skulde det beklageligvis ske, at Landstinget standser eller ikke færdigbehandler Arbejdsløshedskasselovforslaget, og skulde det derfor blive uundgaaeligt at tage Spørgsmaalet om de 7 000 arbejdsløse, der har opbrugt al Hjælp, og ogsaa ved denne Lovs Behandling, er det indlysende, at det vil være saa meget mere nødvendigt, at Udvalgsarbejdet bliver meget kortvarigt. Vi er jo i den sidste Halvdel af Februar Maaned, Arbejdsløshedsloven i den Skikkelse, hvori den nu er vedtaget af Folketinget, er tænkt at skulle gælde netop for Slutningen af indeværende Maaned og for Marts og April. De 7 000 arbejdsløse, der har opbrugt al Hjælp, staar i dette Øjeblik uden alle Midler, de har intet at leve af, de har intet til dem selv eller til Kone og Børn, Madskaftet er tomt, Hjemmet ribbes mere og mere for hver Dag. Saaledes er Stillingen. Her er Fare ved at tøve, ved at nøle. Det kan den danske Rigsdag ikke være bekendt. Hvad De da end vil gøre, saa vil jeg dog i alt Fald bede Dem om at gøre det hurtigt.

Hækkerup: Ogsaa jeg maa naturligvis i høj Grad beklage, at Venstrepartiet synes at ville gaa saa absolut imod det foreliggende Lovforslag, og at de Konservatives ærede Ordfører heller ikke gav gode Løfter. Naar der fra den ærede Ordførers Side siges, at Pengenes Værdi er blevet større, vil jeg dog bemærke, at Pengenes stigende Værdi svarer ingenlunde til de økonomiske Forholds Forringelse i al Almindelighed. Der er, som jeg fremhævede før, mange Kommuner, navnlig Bykommuner med en stor Industriarbejderbefolkning, hvis Økonomi er og har været i høj Grad anspændt i flere Aar paa Grund af de usikre Erhvervsforhold.

Det er disse Kommuner, som har de forholdsvist største Udgifter ogsaa til Hjelpekassehjælp. Deres Økonomi er saa anspændt i Forvejen, at dette nødvendige Bidrag til Hjelpekasserne nu maa tynge haardt paa dem. Derfor er enhver Forhøjelse af Statstilskuddet, navnlig overfor disse Kommuner, i høj Grad paa sin Plads.

Naar det ærede Medlem Hr. Parkov udtalte eller syntes at ville antyde en Frygt for, at en Forhøjelse af Statstilskuddet til Hjelpekasserne skulde foraarsage, at disse blev administreret, om ikke mindre forsvarligt, saa dog med mindre Sparsommelighed, vil jeg dertil sige, at jeg anser en saadan Frygt for ganske ubegrundet. Jeg har ret nøje Kendskab til Hjelpekassernes Administration: baade i By- og Landkommuner, og jeg ved, at de tager og vil altid tage de nødvendige personlige Hensyn i hvert enkelt Tilfælde, og der bliver ikke truffet kollektive Afgørelser der. Yderligere vil jeg gentage, at Hjelpekassernes enkelte Bestyrelsesmedlemmer udfører et stort, human og i høj Grad personligt præget, ansvarsbevidst Arbejde, idet der indenfor Hjelpekassernes Bestyrelser i de fleste Tilfælde ikke findes politiske Delingslinier, men Bestyrelsesmedlemmerne er enige om, at man skal hjælpe der, hvor det virkelig er nødvendigt at hjælpe. Men man har ogsaa indenfor de fleste Hjelpekassebestyrelser en stadig trykkende Følelse af, at man ikke faar de nødvendige Midler, som skal til. Saa maa jeg gentage, og det lægger jeg ikke ringe Vægt paa, at medens der for de fleste andre sociale Loves Vedkommende finder en mellemkommunal Refusion Sted, saaledes at Forsørgelseskommunen maa udrede en væsentlig Del af Udgifterne til sociale Formaal, finder dette ikke Sted for Hjelpekassernes Vedkommende; Opholdskommunerne maa alene betale; de faar ikke anden Hjælp end den, Staten giver dem. Hvis disse i mange Tilfælde overbelastede Bykommuner vilde stille sig mindre human og i Stedet for at afhjælpe Trangen gennem Hjelpekasserne henvise til Fattighjælp, kunde de paa den Maade vælte en Del af Udgifterne over paa de andre Kommuner; og hvis man sætter Statstilskuddet ned saa langt som muligt, er det jo i Virkeligheden en Straf paa en human Hjælpemaade i disse Kommuner, og det synes jeg ikke er i Overensstemmelse med Tidens Tanker og med, hvad Samfundet paa det nuværende Tidspunkt kan være bekendt. Jeg vil derfor bede de ærede Partier fremdeles tage